

Catalan Abstracts

Minimitat en el procés de truncament en català

Teresa Cabré

L'objectiu d'aquest treball és descriure el procés de truncament en català. Els hipocorístics truncats són els *outputs* d'un procés de minimitat, les plantilles dels quals estan sotmeses a dues condicions prosòdiques: són mínimament bimoraïques i màximament bisil·làbiques. El troqueu quantitatiu es mostra com el patró prosòdic de la llengua, el qual escandeix la base en constituents prosòdics. S'hi discuteix també la hipòtesi de la Circumscripció Prosòdica i del Mot Mínim. L'anàlisi prosòdica de la base explica la configuració diferent d'hipocorístics com *Quim* i *Tomeu*, i aporta evidència empírica per a considerar el català una llengua sensible al pes sil·làbic i el troqueu quantitatiu un peu estrictament bimoraic.

L'infinitiu flexionat en gallec i la teoria de la GU

Víctor Manuel Longa

En aquest article s'estudien les propietats de l'infinitiu flexionat del gallec. Contràriament a la proposta de Raposo (1987), s'argumenta que el comportament dels infinitius flexionats no és el mateix en gallec que en portuguès. Es proposarà que en totes les estructures que contenen un infinitiu flexionat en gallec hi ha un sintagma complementador (SC) complet. Una propietat important del gallec, i que està relacionada amb l'existència d'infinitius flexionats, és que l'aparició de morfemes de concordança en formes no finites no es restringeix als infinitius: els gerundis també en poden portar. L'anàlisi de les construccions amb infinitius flexionats com a SC s'aplicarà també als gerundis flexionats.

L'estructura interna de les clàusules reduïdes absolutes

Luis López

Aquest article és una investigació sobre l'estructura funcional de les Clàusules Reduïdes Absolutes (CRA) i es basa en les dades del espanyol. Les CRA consten d'un predicat i d'un SN, i estan adjuntades a una oració principal sense que hi intervingui cap complementador. Hi mostrem com la seva estructura no és "especial", sinó un subconjunt propi de l'estructura d'una oració principal. Les CRA presenten algunes restriccions interessants: (i) no admeten predicats del tipus *individual level*, (ii) no admeten subjectes "profunds", i (iii) rebutgen l'ordre SN+predicat. L'anàlisi d'(i)-(iii) es basa en propostes recents sobre l'estructura de l'oració: (i) la hipòtesi del Mapatge (*Mapping hypothesis*) de Diesing i la seva anàlisi estructural de la distinció entre predicats *individual level* i predicats *stage level*, i (ii) el que Koizumi ha anomenat la hipòtesi de l'SV Escindit (*Split VP hypothesis*), segons la qual algunes categories funcionals es generen entre els dos SV. A més, prenem en consideració el problema de com es comprova el cas de l'SN. Suggerim també que la composició en trets del nucli Aspecte en les CRA es diferencia mínimament de la que té Aspecte en les oracions principals. També s'estudien les CRA de l'italià i s'arriba a la conclusió que tenen la mateixa estructura que les de l'espanyol.

Opcionalitat en l'emplaçament dels clítics de l'asturià

Guillermo Lorenzo

En aquest article tracto algunes propostes recents sobre l'emplaçament del clíctic en les llengües romàniques occidentals. A partir sobretot de les dades de l'asturià, les avaluo i examino la seva extensió a contextos que els seus autors no van tenir en compte originalment. Arribo a la conclusió que la millor manera de donar compte de manera coherent de totes aquestes dades és

la proposta de Rouveret, que consisteix a dissenyar específicament per a l'emplaçament del clíctic un nucli funcional, que es genera o no segons el tipus d'oracions en què apareixen els clíctics. Aquesta hipòtesi s'adapta bé a certs casos d'opcionalitat que s'observen en els contextos d'infinitiu. Es proposa que en aquests casos hi ha dues derivacions alternatives possibles, ambdues legitimades per principis d'economia.

El temps i l'aspecte de les clàusules no finites

Manuel Pérez Saldanya i Maria Josep Cuenca

Partint de les anàlisis temporals desenvolupades, entre d'altres, per Partee (1973) i Enç (1987), adoptem la hipòtesi que, en les llengües naturals, les categories temporals tenen un caràcter referencial —denoten intervals temporals— i presenten un comportament sintàctic semblant al de les categories nominals. Des d'aquesta perspectiva, després d'apuntar la idea que el passat simple de verbs estatus en anglès (i l'imperfet romànic) es comporta com els pronominals i que el passat simple de verbs no estatus en anglès (i el pretèrit romànic) es comporta com les expressions-R, ens centrem en la hipòtesi que les oracions no finites contenen una categoria aspectual dotada de trets i de contingut fònic i una categoria temporal mancada de trets i de contingut fònic equivalent a l'anàfora pronominal PRO. Per a explicitar aquestes propostes adoptem una caracterització temporal que parteix de les idees formulades per Reichenbach (1947) i una anàlisi sintàctica basada en la hipòtesi que les categories funcionals del temps i de l'aspecte són nuclis de projeccions màximes.

Una marca d'especificitat en els nominals indefinits

M. Carme Picallo

En aquest article es defensa la proposta de Diesing (1992) que els indefinits no poden rebre un tractament uniforme de variables o de quantificadors. L'evidència empírica a favor d'aquesta afirmació es basa en la posició dels adjectius qualificatius en els sintagmes determinants indefinits del català. Els adjectius qualificatius apareixen en posició prenominal si l'indefinit és específic, i en posició postnominal si és inespecífic. Es mostra, per tant, que la distinció entre indefinits específics i indefinits inespecífics té correlats sintàctics en llengües romàniques com el català.